

ΨΙΧΙΑ

Μετ' εὐχαριστήσεως εἶδομεν ἀναγγελλόμενον ὅτι συνέστη κατ' αὐτὰς εἰς τὴν πόλιν μας ὑπὸ τῶν κκ. Τσιβανοπούλου, Γονίδου καὶ λοιπῶν καὶ ἕτερος Ἑθνικὸς Σύλλογος. Ὁ σύλλογος οὗτος μέλλει νὰ καταπολεμήσῃ τὸν τοῦ κ. Ἰντωνιάδου, ἔχων καὶ αὐτὸς ἀποστολὴν θεατρικὴν.

*

Κάποιος βλέπων προχθὲς διερχομένους ἐξ ἡ ὁκτώ ἀρειμανίους καταδίκους ἐκ τῶν ἀρτι ἐξεληθόντων ἐκ τῶν φυλακῶν καὶ φαινομένων ἐκ τοῦ ἥθους πάντοτε ἐτοιμῶν νὰ πράξωσι πᾶν τὸ δυνατόν ὅπως ἐπανέλθωσι... ἐὰν τοὺς τὸ ἐπιτρέπωσιν, ἐννοεῖται—ἀνέκραξεν: — Ἐφέτος αἱ ἐκλογαὶ θὰ εἶνε κατὶ τι ἔκτακτον!... Ἐφέτος εἶνε ἀληθῶς ἐκλογαὶ χαριτωμένα!

*

Ὁ μόνος ὅστις ἀπετέλεσε παράδειγμα χάριτος, ἡ χάριν παραδείγματος ἦτο ὁ ὑπογραφόμενος «κατάδικος» καὶ ἐν τῷ Νοσοκομείῳ ἐπὶ πλημμελήματι ἐγκλειστος κ. Τομπάζης. Τὴν ἀπέρριψε διὰ τῶν ἐφημερίδων. Πάτερ ἀνδρῶν τε θεῶν τε! τί ἀχαρι-τία!

*

Τὸ γνωρίζετε; Ἡ Σφαῖρα τοῦ Πειραιῶς ἡ συντασσομένη παρὰ τοῦ τέως βασιλικοῦ ἐπιτρόπου καὶ τμηματάρχου Καλοστύπης ἥτις πρὸ εἴκοσι ἡμερῶν μανιωδῶς ὕβριζε τὸν Δηλιγιάννην, τώρα ὑβρίζει τὸν Τρικούπην, τοῦ συντάκτου αὐτῆς ὄντος σήμερον συνυποψηφίου τοῦ Δηλιγιάννη ἐν τῷ νομῷ Ἀρκαδίας.

Ἄν ἔζη πρὸ τριῶν αἰῶνων ὁ κ. Καλοστύπης, θὰ ἤρπαζε τὴν δόξαν τοῦ Γαλιλαίου, διότι θ' ἀπεδείκνυνεν ἐναργέστερον ὅτι ἡ Σφαῖρα γυρίζει.

*

Προκειμένου περὶ τοῦ συνδυασμοῦ τοῦ νομοῦ Ἀρκαδίας, εἰς ἀναγινώσκων τὸν κατάλογον, ἀνασχιρτᾷ μετὰ φρίκης ἀπαντῶν ἐν αὐτῷ δις τὸ ὄνομα Θεοδ. Δεληγιάννη.

— Εἶνε ἄλλος, τῷ λέγουν, εἶνε ἓνας συγγενὴς του ποῦ ἔχει τὸ ἴδιο ὄνομα.

— Τόσον τὸ χειρότερον! εἶχαμεν ἓνα μέσ' στὴ Βουλὴ κ' ἐπάθαμε τόσα· φαντάσου νᾶχωμεν δύο!

*

Ἐπὶ τέλους μετὰ πολλὰς ἀναβολὰς μετέβη ὁ διάδοχος εἰς τὰ παραπήγματα καὶ ἀνέλαθεν ἐπισήμως ὑπηρεσίαν εἰς τὸ 1^{ον} Σύνταγμα τοῦ πεζικοῦ. Ἡ βραδύτης προῆλθε, καθὼς πληροφορούμεθα, ἐκ τῶν ἐνεργειῶν αἱ κατεβλήθησαν διὰ νὰ πεισθῇ νὰ δώσῃ τὴν περὶ τούτου ἀδειαν ὁ κ. Σαρίπολος, ἀνώτερος ἐπόπτης παντὸς Συντάγματος.

*

Ὁμολογουμένως ἡ χρησιμοτάτη ἐφεύρεσις τοῦ αἰῶνός μας, ὁ σιδηρόδρομος συνεδέθη ἀρρήκτως εἰς τὴν πατρίδα μας μετὰ τῶν ἐκλογῶν. Ἰδοὺ ὅτι μετὰ τὰς σιδηροδρομικὰς ἀγορεύσεις τοῦ κ. Δεληγιάννη, πρόκειται λέγει νὰ κατασκευασθῇ ἡ γραμμὴ ἀπὸ Ἀρτῆς εἰς Μεσολόγγιον. Ἀφοῦ ἐπὶ πολὺ ἐσκέφθημεν ν' ἀνεύρωμεν ποῖα ἦτο ἡ χρησιμότης καὶ τίς ὁ κύριος προορισμὸς τῆς γραμμῆς ταύτης, ἐπείσθημεν ὅτι ὁ μόνος λόγος τῆς ὑπάρξεώς της ἦτο διὰ νὰ καταστῇ ἡμέραν τινὰ εὐκολωτέρα ἡ προσέγγισις μεταξὺ... Τρικούπης καὶ Καραπάνου.

*

Παρετηρήθη δὲ καὶ ἐσημειώθη ὡς πρὸς τὸν συνδυασμὸν

Ἀττικῆς καὶ τὸ ἐξῆς: ὅτι ἐνῷ φαίνεται κατ' ἐξοχὴν ὑπερασπίζων τὰ λαϊκὰ δικαιώματα καὶ ἔπρεπε κατὰ καθήκον νὰ ἐπισκεφθῇ πρῶτον τὰς καλύβας τῶν πτωχῶν, ἀπεναντίας ἡ πρώτη του ἐπίσημος ἐπίσκεψις ὑπῆρξεν εἰς τὰ μέγαρα!

ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

Τὸ μόνον πρᾶγμα τὸ ὅποιον ὑπενθυμίζει ἀκόμη τὴν παρ' ἡμῖν ζῶσαν ὑπαρξίν τῆς φιλολογίας εἶνε τὰ ἐν τῷ συλλόγῳ Παρνασσῷ ἀναγνώσματα, ὅσας ἐννοεῖται τύχη νὰ εἶνε ταῦτα φιλολογικά. Τοιοῦτο ἦτο τὸ τοῦ κ. Ἰω. Πολέμη, ἀπαγγείλαντος κατὰ τὸ παρελθόν Σάββατον ἐνώπιον πολυπληθοῦς καὶ ἐκλεκτοῦ ἀκροατηρίου ἀποσπάσματα ἐξ ἀνεκδότου συλλογῆς του. Οἱ ἀναγνώσται τοῦ Ἀστεος γινώσκουσι τὴν χάριν, τὴν περιπάθειαν, τὴν ἀδρότητα τοῦ αἰσθήματος καὶ τὴν ἀρμονίαν τῆς στιχουργίας τῶν ποιητικῶν ἔργων τοῦ συνεργάτου ἡμῶν, ἐννοοῦσιν ἐπομένως τὰς ἐντυπώσεις αἱ κατέλειπον εἰς τὴν φιλόμουσον ὁμήγυριν τὰ νέα ταῦτα τῆς Μούσης του προτόντα. Νομίζμεν ὅτι εὐχάριστον παρέχομεν εἰδῆσιν εἰς τὸ φιλόμουσον κοινὸν ἀγγέλλοντες ὅτι ἡ συλλογὴ αὕτη ἐπιγραφομένη *Χειμῶν-ανθοῦ* ἐκδοθήσεται προσεχῶς. Τὸ πρῶτον αὐτῆς μέρος περιλαμβάνει 12 ἑμμετρα διηγήματα εἰς γλῶσσῃν δημώδη, ἐξ ὧν ὁ ποιητὴς ἀνέγνωσε τὰ ἐξῆς ἐξ: Ἡ κόρη τῆς Μάγισσας, αἱ δύο ἀδελφαί, ἡ Κάλω, τὰ δάκρυα τῆς μάγισσας, ἡ γυναῖκα τοῦ Κλέφτη καὶ ἡ Ἀπόφασις. Τὸ δεύτερον μέρος περιλαμβάνει διάφορα λυρικὰ ποιήματα, ἐξ ὧν ἀνέγνωσε 15. Εἰς τὴν συλλογὴν ταύτην ἀνήκουσι καὶ τὰ παρὰ πόδας ὡς πρωτόλεια δημοσιευόμενα.

—

Ἡ ΓΥΝΑΙΚΑ ΤΟΥ ΚΛΕΦΤΗ

Σαράντα παλληκάρια καὶ κλεφτόπουλα
ἀντάμα τρῶν καὶ πίνουν καὶ χορεύουν·
ὅλημερίς ἀπόστασαν ἔσθον πόλεμο
καὶ τὸ καθένα δέκα τοῦρκους σκότωσε
καὶ τὸ καθένα ἐπῆρε μιὰ λαβωματιά.
— Βάλτε νὰ πιοῦμ', ἀδελφια λεβεντόπαιδα,
ἔτῃς δώδεκα τὴ νύκτα, τὰ μεσάνυχτα
θ' ἀρχίσῃ τὸ τουφέκι ἔσθ' ἀκατάβραχα
κι' ἄλλοι ἔς αὐτοὺς ποῦ πείσουνε ἔσθ' ἡμέρας!...
Ὁ Λάμπρος ὁ λεβέντης χαμογέλασε
καὶ λύνει τὴν πληγὴ ποῦχει ἔσθ' ἡμέρας
καὶ παίρνει τὸ μαντῆλι μὲ τὰ αἵματα
καὶ σέρνει τὸ χορὸ μὲ τὸ μαντῆλι του.
— Γελάσας, χαράσας, ὅλοι σας καλόκαρδοι!
Εἴν' ἡ ζωὴ γλυκειὰ μέσα ἔσθ' αἱμετά μας,
μᾶνε γλυκὸς κι' ὁ χάρος μέσ' ἔς τὸν πόλεμο!
Βάλτε νὰ πιοῦμ', ἀδελφια λεβεντόπαιδα,
ποῖος ξέρει ποῖος θὰ ζήσῃ, ποῖος θὰ σκοτωθῇ!...
Ὁ πόνος τῆς πληγῆς του τὸν ἐλίγωσε
κι' ἀφίνει τὸ χορὸ καὶ τὸ τραγοῦδι του
κι' ἀποσταμένος γέρνει νὰ ξεκουρασθῇ
κ' ἦλθε γλυκὸς ὁ ὕπνος κ' ἐκοιμήθηκε.

*

Περνοῦν ἡ ὥραις κ' ἦλθαν μεσάνυχτα
κι' ὁ γέρο-καπετάνιος ἐσηκώθηκε.
— Ἐμπρός, παιδιά, κ' ἡ ὥρα κοντοζύγωσε
κ' οἱ τοῦρκοι ὅπου κι' ἂν εἶνε θὰ περάσουνε·
εἶνε καιρὸς νὰ πᾶμε ἔσθ' ἀκατάβραχα